

ΑΠΟ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΕΙΣ ΠΕΜΠΤΗΝ

Τὰ αυτοκίνητα ἐξεκίνησαν πρὸς τὸ Καλάμι. Ἐπέρασαν ἀπὸ τὴν Σούδαν με ταχύτητα διότι ὁ κόσμος εἶχε συγκεντρωθεῖ εἰς τὴν κεντρικὴν ἀγορῆν... Ὅλοι αὐτοὶ προσεπάθουν νὰ ἴδουν τὸν ὑπόδικον δικάτορα καὶ μὴ δυνάμενοι ἐξέσπασαν εἰς ἀποδοκιμασίας... Ἐτοὶ περναίει ἡ δόξα! Εἰς τὴν ἰδίαν κομόπολιν εἶχε ψηφισθεῖ ἀρχετὰ μόλις τὸν Ἀπρίλιον. Καθ' ὁδὸν, ἕνας γέρον Κρητικὸς ἤρξατο μὲ μίαν ἀξίνα εἰς τὸν ὄμιον. Εἶχε περάσει ἀπὸ τὸ Ἰτζεδίν καὶ εἶχε μίθει ὅτι θὰ μεταφέρετο ἐκεῖ ὁ κ. Πάγκαλος. Ἐσταμάτησεν εἰς τὴν ἄκραν τοῦ δρόμου καὶ ὅπως ἐπερνοῦσαν τ' αυτοκίνητα ἐδογματίσει: — Ἐ μωρὲ Πάγκαλε, πῶς τὰ κατάφερες!

Ἡ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΑΦΕΙΞΕ

Μεσάνυχτα περασμένα τῆς Παρασκευῆς πρὸς τὸ Σάββατον, ἐφθασαν εἰς τὸ Ἰτζεδίν—αὐτὸ εἶναι τὸ τουρκικὸν τὴν ὄνομα, ὁ Κρητικὸς Λαὸς τὸ λέγει Καλάμι.—Οἱ μαθηταὶ τῆς χωροφυλακῆς, ἐκτελοῦντες ὑπηρεσίαν εἰς τὸ φρουρίον ἦσαν παρατεταγμένοι πρὸ τῆς θύρας τοῦ. Ὁ κ. Πάγκαλος κατέρχεται, χωρὶς πλέον νὰ εἶχη συνείδησιν τῶν πράξεών του. Βαδίζει ἀσυναίσθητος. Πατεῖ δεξιὰ καὶ ἀριστερά.

Ἐκείνην τὴν στιγμήν ἡ βαρεῖα θύρα τοῦ φρουρίου ἀνοίγει. Ὅπως εὐρώνται τὰ φύλλα τῆς καὶ τοῖζουν οἱ ἄρμοι τῆς καὶ ἀγκομαχεῖ ἀπὸ τὸ βάρος τῶν χρόνων, μέσα εἰς τὴν νεκρικὴν σιγὴν τὰ μάτια του δὲν ἠμποροῦν πλέον νὰ κρατήσουν τὰ δάκρυα. Κλαίει. Καὶ μολονότι, σχεδὸν εὐρίσκειται εἰς κατάστασιν ποῦ δὲν λειτουργεῖ τὸ λογικόν του, φέρεται τὰ χεῖρα του εἰς τὰ μάτια του, διὰ νὰ κρύψῃ τὴν συγκίνησιν του.

Περνοῦν ἀλληλοδιαδόχως τὰς θύρας τοῦ φρουρίου, ἕως νὰ φθάσουν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ διευθυντοῦ τῶν φυλακῶν

Ἐκεῖ ὁρτίζεται εἰς ἕνα κάθισμα καὶ ἡ συγκίνησις του τὸν πνίγει. Βγάζει ἕνα σιγαρέττο διὰ νὰ τὸ ἀνάψῃ. Μὰ τὸ λησμονεῖ. Κάτι ψιθυρίζει. Στὰ χεῖρα τὸν παίζει τὸ σιγαρέττο, τὸ φέρεται στὸ στόμα του καὶ τὸ ἀποσύρει.

Κανεὶς δὲν ὀμιλεῖ. Ἐνας ἐκ τῶν ἄξιωματικῶν ἀνάπτει ἕνα σπύριο καὶ τοῦ προσφέρει φωτιά.

Τὸν παρατηρεῖ μετὰ τὸ ὄχρῶ μάτια του. Δὲν καταλαβαίνει τί συμβαίνει.

—Ἀνάψατε, Στρατηγέ, τοῦ λέγει.

Ὁ κ. Πάγκαλος συνέρχεται πρὸς στιγμήν. Φέρεται τὸ σιγαρέττο στὸ στόμα καὶ ἀνάπτει. Ἀλλὰ δὲν καπνίζει. Τὸ δαγκώνει καὶ τὸ πετᾷ νευρικῶς.

ἩΤΙΚΕΝ Ἡ ΩΡΑ ΚΑΙ Ἡ ΣΤΙΜΗ

Μέσα εἰς τὰς δραματικὰς αὐτὰς σκηνὰς ἔρχεται ὁ ἀνθυπομοίραρχος...

—Ὅριστε κ. Πάγκαλε...

—Ἡτοιμάσθη τὸ δωμάτιον; ἠρώτησε ἕνας ἀξιωματικὸς.

—Μάλιστα. Εἶναι ἑτοιμον.

Ὁ κ. Πάγκαλος ἐγείρεται. Μετὰ τὰ μάτια δακρυσιμένα καὶ ἄλλα ἢ χαιρέττὰ τοὺς ἀξιωματικοὺς ποῦ τὸν συνοδεύουν, χωρὶς νὰ εἶπῃ λέξιν. Καὶ φεύγει, μετὰ βήματα κλονιζόμενα, πρὸς τὸ ἰδιαίτερον δωμάτιον ποῦ τοῦ εἰτοιμάσθη, ὑπόδικος πλέον τρῶφιμος τοῦ φρουρίου. Ἰτζεδίν.

Ἐτοὶ παρέρχεται ἡ δόξα... Ἀκόμη καὶ τῶν δικτατόρων.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἀναχωρῶν δι' Ἀθήνας προσωρινῶς δι' ἀτομικὰς μου ὑποθέσεις ἀναθέτω τὴν Διεύθυνσιν τῆς Κλινικῆς μου εἰς τὸν Ἰατρόν κ. Δ. Χαλκαδάκην.

Ἡ Κλινικὴ θέλει ἐξακολουθήσῃ λειτουργοῦσα ὡς πρότερον.

Ἰατρός Μαρζούλης

ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΑΙ ΔΥΟ ΕΚΕΙΝΑΙ Ὁ ποιητής, ποῦ εἶχε κλεισμένην τὴν καρδίαν ἀπὸ τὸν θλιβερόν θάνατον Ἐκείνης, ἐνὸς ἀλιγόχρονου κοριτσοῦ, μὲ μαύρα πυρὰ μάτια, μαλλιά σὰν κορυάλι καὶ χεῖλη σὰν βύσσινο, ἡσθάνθη νὰ τοῦ ἀνοίγεται αὐτὴ ἀπὸ τὸ χέρι μιᾶς νέας Ἐκείνης, ἐνὸς ξανθοῦ κοριτσοῦ, μὲ μάτια ἀνοιχτά, μὲ λευκὴν ἐπίδερμίδα καὶ λεπτὸν ἀνάστηγμα. Αἱ δύο Ἐκείναι διέφεραν ἔτσι πολλὴ εἰς ἐμφάνισιν, αὐτὸ ὅμως δὲν τὰς ἠμπούδιζε νὰ εἶναι συνδεμένες μετὰ θερμὴν φιλίαν, νὰ συμφωνοῦν σ' ἕλα, ν' ἀλληλοφανερῶνουν τὰ μικρὰ μυτικὰ τους. Κάποτε πέθανε τὸ μελαχροινὸ κορίτσι. Τὰ ὄρατ' αὐτὰ πρὸς μάτιξ ἔσβυσαν στὴν κρύαν πνοὴν τοῦ θανάτου, σὰν τὸ κεράκι στὸ φύσημα τ' ἀνέμου. Ὁ ποιητὴς τὸ πῆρε μέσα του, τῆς ἔγραψε μιὰ σειρά τραγούδια, ἕνα ρομάντσο κ' ἕνα διήγημα. Τακτικὰ τῆς ἔκανε βίζιτα στὸ νεκρικὸ σπιτάκι τῆς. Ἀχ! μὰ κ' Ἐκείνη ἡ φιλενάδις τῆς δὲν γέλασε πιά μετὰ τὴν καρδίαν τῆς. Πέρασαν χρόνια ὁδύνης. Ἐπειτα τὸ ρεύμα τῆς Ζωῆς τοῦς ἔφερε πάλι ἀντιμετώπους. Μαλακωμένος ὁ καὶ ὁ μὸς. Ὁ Ποιητὴς πρόσεξε Ἐκείνην χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ. Στὰ μάτια τῆς εἶδε ἕνα νέο κόσμο. Μιὰ ὑπόσχεσις, ἕνα ἀλάφρωμα γλυκό. Τὸ παρελθόν του ζωντανεύσει. Τὸς ἔδλεπε καὶ τὴν ἴσχυε μὲ τὰ μάτια τοῦ νοῦ, σὰν παλὰ ἀξέχαστα χρόνια καὶ τις δύο, ἐνωμένες, χέρι με χέρι, μετὰ τις ψυχῆς ἀδελφωμένες, νὰ περπατᾶνε σ' ἀφελὴ ἀκρογυάλι καὶ νὰ σιγομιλοῦν. Μιὰ ὀλάκαρη Ζωὴ τοῦ ἀνοίξε τῆς θλιβερὴς χάρες τῆς. Τώρα πᾶσι πιά. Τὸ μελαχροινὸ κοριτσοῦκι κατάντησε ἕνα σωροῦδάκι κόκκαλα. Ἀδριο θὰ γενῆ σκόνη. Πόσες λυπηρὲς ἀναμνήσεις. Βουρκώνουν τὰ μάτια τοῦ Ποιητῆ. Ἐκείνη, ἡ Ζωντανὴ, ἡ ὀλόδροσι, ἡ ὀλόχαρη, ἀκουμπάει στὸ μπάλκονι καὶ χαμηλώνει τὰ μάτια. Στὸν βραδυνὸ ἠλιο. χρύσιζαν δύο λεπτὰ δάκρυα ὅπως κυλοῦσαν ἀπὸ τὰ μάτια συμπονετικά. Ὁ Ποιητὴς τὸ χάρηκε αὐτό, μὰ ξαναπῆρε τὸ δρόμο του, σκυφτὸς κ' ἄμλλητος. Στὰ δύο ἐκείνα δάκρυα τὰ χρυσα, εἶδε νὰ πνίγεται ἡ ὑπόσχεσις καὶ τὸ ἀλάφρωμα τὸ ἐπιθυμητό.

Η. ΜΙΡΑΝΤΑΣ

ΧΑΡΑΥΓΗ Τρέχει χλωμὴ στὴν ὄψιν τῆς ἡ Ἐκάτη μὲ μόνον τὸ πονκάμισο στὸ σῶμα, ἀπ' τὴν ἀγρύπνια ἐθόλωσε τὸ μάτι καὶ τὰ φιλιά τῆς στέγνωσαν τὸ στόμα. Ἀγρύπνησε τὴ νύχτα στὸ κρεβάτι κ' ἀπὸ φωτιά πλημμύρισε τὸ στρώμα τὰ σημάδια, στὸ πρόσωπο στὴν πλάτη τοῦ φλογεροῦ θνητοῦ θωραξ ἀκόμα. Τὸ βλέμμα ἐδῶ κ' ἐκεῖ με δειλία στρέφει, τὸν ἀδελφὸ θυμᾶται χλωμασιμένη καὶ κάπου-κάπου κρύβεται στὰ νέφη. Ἀλλ' ὁ ξανθὸς ὁ Φοῖβος, μέσ' στὰ ἴψη, ἀπ' τὸ θυμὸ του κόκκινος προβαίνει τῆς ἀδελφῆς του τὴν ντροπὴ νὰ κρύψῃ. Στεφ. Μαρζώλης PIERRE LOUYS ΣΤΗΝ ΚΥΡΗΝΗ Μὴ φαντασθεῖς πῶς σ' ἀγάπησα. Σ' ἔφαγα σὰν ἕνα ὄρμιμο σύκο, σ' ἠπικα σὰ ὄροσερὸ νερό, σὲ φέρεσα ὀλόγυρά μου σὰ μιὰ ζῶνη δερματίνη. Ἐγλέντησα μὲ τὸ κορμί σου, γιατί εἶχε ἡ μάλλιὰ κοντοκομμένα, τὰ στῆθη λεύτερα στὸ λιγνὸ σου σῶμα καὶ τις ῥῶγες μελαφῆς σὰ δύο μικροὺς χουρμάδες. Ὅπως γίνεται μὲ τὸ νερὸ καὶ μετὰ τὰ φρούτα, μιὰ γυναίκα εἶναι τὸ ἴδιο ἀπαραίτητη ἄλλα τῶρα δὲ θυμᾶμαι πιά τ' ὄνομά σου, ἔσένα ποῦ πέρασες μέσα στὴν ἀγκαλιά μου σὰν ἰσκιὸς μιανῆς ἄλλης ἀγαπημένης. Ἀνάμειξε στὴ σάρκα σου καὶ τὴ δικιά μου, ἕνα φλογερὸ δνετρο μ' εἶχει κυριευμένη. Σ' ἔσφιγγα ἀπάνω μου σὰ σὲ μιὰ λαβωματὶα κ' ἔσκουζα: Μνασιδὶκα! Μνασιδὶκα! Μνασιδὶκα!

ΤΑ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΑ ΘΑ ΚΑΤΕΒΡΟΧΘΙΖΕ ΠΑΝΤΑΣ ΗΜΑΣ ΟΥΤΕ ΜΙΣΟ ἘΦΗΜΕΡΙΔΑ ΔΕΝ «ἔχυσε δάκρυ» ἐπὶ τῇ πτώσει τοῦ Παγκάλου. Οὔτε ὁ πολὺς Χαμόδρακας τῆς Ἀθηναϊκῆς «Βροντῆς». Τὶ ἄλλο σημαίνει τοῦτο ἐὰν ὄχι ὅτι ὁ Πάγκαλος δὲν ὑπῆρξε χωνεύσιμος εἰς τὸν Τύπον. Οὔτε μποροῦμε νὰ δεχθοῦμε ἐμεῖς ὅτι ὁ Πάγκαλος εἶχε «ἀφθονότερον» πατριωτισμὸν ἀπὸ, συλλήβδην, τὸν Ἀθηναϊκὸν Τύπον, ὅστις, εἶναι γνωστὸν, πόσον ἐκράτησε πάντοτε ὑψηλὰ τὴν σημαίαν τοῦ ἔθνικοῦ ἰδεώδους πάνω ἀπὸ τὸ τέλος τῆς ἀρχομανίας στρατιωτικῶν καὶ πολιτικῶν.

35.000.000.

Μόνον διὰ τὴν Σωματοφυλακὴν του, ὁ Πάγκαλος, εἶδεν 35.000.000 τὸ χρέον. Τὸ Σῶμα αὐτὸ ὀνομάζεται «Δημοσιὲ Ἀσφάλεια» δὲν εἶχε δὲ ἄλλη δουλιὰ ἐκτός ἀπὸ μιὰ ἐπίμονη καὶ βλακώδη κατασκοπεύει. Τοῦτο εἶπε ὁ Ἄλφα. Τοῦτο σκέπτεται ὁ Βῆτα. Ὁ Κοινὸς διέλυσε τὸ σῶμα αὐτὸ τῶν μισθοφόρων — ἀπόδειξις ὅτι δὲν ἐχρεοῦντο εἰς τίποτε. 35 ἑκατομμύρια. Λίγο ἂν ἔμενε ἀκόμη ὁ Νικητὴς τοῦ Ἐβρου θὰ μᾶς πιπίζε καὶ τὸ αἷμα. Τὴν τελευταίαν δηλαδὴ σταλαγματιάν. Διότι ἀρχετὰ ἐποτίσθη αἷμα τοῦ χαμᾶλη Λαοῦ.

ἘΘΡΗΝΗΣΕ ΕΝ ΤΟΣΟΥΤΩ Ο ΜΠΟΥΛΑΧΑΝΗΣ

Ἄλλ' ἐθρήνησε κάποιος ἐκ τοῦ Ἀθηναϊκοῦ Τύπου. Ὁ περιφημὸς Μπουλαχάνης τοῦ «Ἀστέρος». Ὁ ἐπιτήδειος κατεργάτης τοῦ Ἀθηναϊκοῦ Τύπου. Τὸ μόνισμά του καὶ τὸ ἀσχὸς του. Ἐθρήνησε ὁ «ἐπίσημος» κηρὺ τοῦ «Παγκαλικῶ» μεγαλείου. Ὁ ἀνδραποκὴς τῆς «Ἐνώσεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ» τῆς λαθροβλοσ ἀπὸ τῆς φυλλάδας ἧτις κατέστη «ἐπίσημον ὄργανον» τοῦ κ. Προβδρου. Ὁ δημοσιογραφικὸς αὐτοῦ Λαοποδότης ἐγένε μιλιογράφος ἀπὸ τὴν Κατάστασιν. Ὅ,τι ἠθέλει μόνον μὲσω Μπουλαχάνη τὸ κατῶρθωνες. Πληρῶνων ἀδρότητα τὴν μεσολάβησιν. Τοιοῦτος καταστάς ὁ Μπουλαχάνης θρηνεῖ τῶρα τὴν πτώσιν. Ἀλλὰ θρηνεῖ ἡ κοιλία τοῦ Μπουλαχάνη. Καὶ ποτὲ τὰ δάκρυα μιᾶς κοιλίας, δὲν συνενκίνησαν, διὰ μέσσω τῆς Ἱστορίας τὸν ὄγιε ἄναμον.

ΠΡΙΟΝ ΣΥΣΤΗΜΑ

Ἀναλογικὴ ἢ πλειοψηφικόν; Ἴδου ἡ ἀπορία, καθὼς θὰ ἔλεγε